

[Undervisningsministeren.]

efter saa deres Virkninger, kunde løbe fra dem. (*Ole Bjørn Kraft:* Det har jeg ikke sagt!). Jo noget i den Retning. (*Ole Bjørn Kraft:* Nej!). Ja Fortrykket vil vise, at det var noget i den Retning. Og jeg har ofte hørt fremhævet som en Fordel ved saadanne Interviews, at man hæfter ikke saa stærkt for, hvad der kommer frem; skal det være, kan man smøge det af sig. Lad nu være, at det ikke er det ærede Medlem, der har sagt saadan, saa har jeg i hvert Fald ofte hørt den Betragtning gjort gældende til Forsvar for saadanne Interviews. Den kan dog ikke staa for den strengeste Moral. (*Ole Bjørn Kraft:* Det mener jeg heller ikke, den kan). Ja vel, saa er vi enige. At være Interviewer er slet ikke saa svært, men at blive interviewet, det er det vanskelige. Det er noget, mange snubler over, fuldkommen uskyldigt, naar de overrumples af Telefonen. Jeg vil derfor mene, at hvor det er svage Ofre . . . — det er ligesom her fra Talerstolen; man skal aldrig afbryde — jeg gør det heller ikke (Munterhed) — man skal ikke afbryde en Taler, for hvem det er ubehageligt og forstyrrende. Nej, man skal kun afbryde en Taler, for hvem det er behageligt at blive afbrudt, fordi det opmuntrer ham. Jeg foretrækker saadanne Interviews, hvor den interviewede faar forelagt bagefter af Intervieweren, hvad denne har refereret, til Godkendelse. Saa kan han ikke løbe fra det.

Ministeren for offentlige Arbejder

(*Friis-Skotte:*) Jeg har kun nogle faa Bemærkninger at gøre. De Udtalelser, der er fremkommet fra forskellige Talere i Anledning af mine Besvarelser af deres Henvedelser, har ikke indeholdt noget nyt, saaledes at jeg nu blot kan henvise til, hvad jeg sagde i Onsdags.

Det ærede Medlem Hr. Hedelund var ikke tilfreds med de Oplysninger, jeg gav om Grunden til, at Restbeløbet vedrørende Omnibus- og Fragtautomobiludvalget med Finansudvalgenes Tilslutning er indgaaet i Vejfonden, og jeg skal da yderligere uddybe dette Spørgsmaal og anføre de for mig foreliggende Argumenter i saa Henseende. Hvis man vil tilbagebetale disse Beløb, maatte Fremgangsmaaden være følgende: Først maatte Restbeløbet fordeles paa Omnibus- og paa Fragtautomobilkørsel i Forhold til det af Omnibusejerne og Fragtkørerne til Udvalget i alt indbetalte Beløb. Dernæst maatte der fra samtlige Amtsråd og Københavns Magistrat indfordres Fortegnelser over den af hver enkelt Omnibus-

ejer og Fragtkører pr. 1. September 1927, 1. Marts 1928 og 1. August 1928 indbetalte Afgift, hvorefter den paa Omnibuskørselen, henholdsvis Fragtkørselen, faldende Del af Restbeløbet maatte fordeles paa de enkelte Omnibusejere, henholdsvis Fragtkørere, efter Størrelsen af deres Bidrag til Udvalget. Tilbagebetalingsbeløbet maatte derefter sendes hver enkelt.

Naar det nu erindres, at Afgiften for Personruteautomobiler blev fastsat til en vis Procent af den særlige Ruteautomobilafgift, der var eller skulde være betalt i Henhold til § 19 i Lov om Færdsel af 1. Maj 1923 for Tiden 1. Juli 1926 til 30. Juni 1927, og det videre tages i Betragtning, at denne Afgift var fastsat under Hensyn til Antallet af Vognens Siddepladser og Vej længden, der skulde befares, samt at Afgiften af Fragtmandsruiter var 50 Kr. konstant plus 3 Kr. for hver paa-begyndt 100 kg af den højeste tilladte Belastning af de til Kørselen benyttede Vogne, vil det let ses, at Flertallet af de henvendte 2 000 Rutekørere, til hvem Tilbagebetaling skulde ydes, kun vilde faa udbetalt mindre Beløb af forskellig Størrelse. Det vilde saaledes blive et meget omfattende og tids-spildende Arbejde, Fordelingen vilde medføre, og alligevel kunde man neppe komme af med hele Restbeløbet, da ikke saa helt faa Rutekørere har en anden Adresse, end de havde i 1927, idet de nu, til Dels paa Grund af den af Banerne optagne Konkurrence, har faaet anden Virksomhed, muligt ogsaa er fraflyttet den Egn, de den Gang virkede i. Med andre Ord, en Tilbagebetaling af Beløbet vil være forbundet med et stort Arbejde, dernæst ikke komme alle til gode og endelig kun være et ubetydeligt Beløb for den enkelte.

Overfor denne Argumentation og med denne Begrundelse har jeg anset en Tilbagebetaling af disse Beløb for praktisk ugørlig, og jeg har derfor ment det rigtigt, at Beløbene samlet indgik i Vejfonden til almindelige Vejformaal, som jo ogsaa er i de paagældende Vognmænds Interesse. Det er hertil, jeg har faaet Finansudvalgenes Tilslutning.

Endnu har jeg kun til det ærede Medlem Hr. Nørskov at gøre en Bemærkning, som jeg glemte at fremsætte i min Tale i Onsdags. Det ærede Medlem anbefalede et fra Vestsalling-Banen, Silkeborg—Rødkjærsbro-Jernbanen og Viborg—Faarup-Banen indkommet Andragende om, at Staten vilde overtage en større Del af den oprindelige Anlægs kapital for disse Baner samt forpligte sig til at dække en til sin